

משך חכמה

פרשת במדבר, פסקא כג - כח

מאת הגה"ק רבי מאיר שמחה הכהן זצוק"ל מדווינסק

בעל מחבר ספר "אור שמח" על הרמב"ם

עם ביאור בינת החכמה - מאת יצחק בירך דסקל

תשפ"ב, גליון מס' תפח טל: 052-7611435 מייל: y.b.daskal@gmail.com כל הזכויות שמורות ©

חלקים שוים, הרי השקל אינו מתחלק, כי שלשה עשר מאות וששים וחמשה, הרי י"ב מאות חלוקה שוה, ומאה וששים וחמשה שלושה חלקים, כל אחד של חמשה וחמשים, ואם כן אינו צריך לחלק השקלים. אך באמת פירשו רבותינו זכרונם לברכה בבא בתרא קמג, א לאהרן ולבניו, מחצה לאהרן ומחצה לבניו, ואם כן על כרחך צריכים להחלק בסלע אחד, ולכן אמר עשרים גרה השקל².

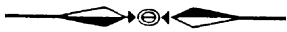
[כד - המשך]

מדוע כתוב עשרים גרה השקל בפדיון הבן, והרי השקל לא מתחלק

וראה³ עומק דברי רבותינו זכרונם לברכה, שבתורת כהנים פרשת בחוקותי (פרשה ד, תחילת פרק יא, אות ח) עשרים גרה יהיה

אבל באמת לא קשיא, דבבא בתרא (קמג, א), על הכתוב (ויקרא כד, ט) "והיתה לאהרן ולבניו ואלהו במקום קדש פי קדש קדשים הוא לו מאשי ה' חק עולם" דרשו חז"ל מחצה לאהרן ומחצה לבניו, ואם כן אלף שלוש מאות שישים וחמש, לא מתחלק לשנים בלא לחלק את השקל, דהוא שש מאות שמונים ושנים ומחצה, ועל כרחך צריכים להחלק בסלע אחד, ולכן אמר עשרים גרה השקל. ומבואר הכל בסייעתא דשמיא.

² תמצית דבריו: במקום שיש לחלק את השקל, התורה כותבת שהשקל עשרים גרה, כדי שנזע איך לחלקו, אבל במקום שנותן שקלים שלמים לא כתוב עשרים גרה השקל. וכאן כתוב עשרים גרה השקל, כיון שאהרן ובניו לא חילקו לשלושה חלקים שוים - דאז היה לכל אחד בדיוק ארבע מאות חמישים וחמש, דהרי סך הכל היה אלף שלוש מאות שישים וחמש, שהוא חמש שקל לכל אחד מהעודפים - אבל אמרו חז"ל, דאהרן היה נוטל מחצה, ובניו חילקו ביניהם רבע ורבע, אם כן יש צורך לחלק את השקל למחצה.

[כד]

³ [כד - המשך] ועל פי זה תראה עומק דברי רבותינו זכרונם לברכה, דהנה בשני מקומות הקשו חז"ל מדוע כתוב עשרים גרה השקל, ולא במקומות

[כג]

(ג, מז) וְלִקְחֹתָ חֲמִשָּׁתַּיִם שְׁקָלִים לְגִלְגֹּלֶת בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ תִּקַּח עֶשְׂרִים גֵּרָה הַשֶּׁקֶל:

מדוע יש מקומות שהתורה כותבת כמה הוא השקל, ויש מקומות שאינה כותבת

(ג, מז) ולקחת חמשת כו' בשקל הקודש תקח, עשרים גרה השקל¹. הנה בכל מקום דצריך לחלק השקל, כתב כמה גרה השקל. בכי תשא, מחצית השקל, כתב (שמות ל, יג) עשרים גרה השקל, להורות, שעשרה גרה הוא חצי השקל, וככה יתנו. בפרשת ערכין דכתיב שקלים שלמים (ויקרא כז) לא פירש כמה השקל, רק במקדיש שדה אחוזה, אחרי שכתב דין פדיון בגירעון, שמגיע חמשים שקל כסף לארבעים ותשע שנים, וצריך לחלק סלע אחד, לכן כתב שם עשרים גרה יהיה השקל (שם פסוק כה). וכאן, אם הוי אמרינן, שאהרן ושני בניו חלקו הכסף לשלושה

¹ [כג] (ג, מז) "וְלִקְחֹתָ חֲמִשָּׁתַּיִם שְׁקָלִים לְגִלְגֹּלֶת בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ תִּקַּח עֶשְׂרִים גֵּרָה הַשֶּׁקֶל" ע"כ. ויש לדקדק, מדוע מפרשת התורה שהשקל הוא עשרים גרה, והרי דרך התורה לפרש כמה גרה הוא השקל רק במקום שצריך לחלק את השקל, כגון בפרשת כי תשא (שמות ל, יג) דכתיב "זֶה יִתְּנוּ כָּל הָעֶבֶר עַל הַפְּקָדִים מִחֲצִית הַשֶּׁקֶל בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ עֶשְׂרִים גֵּרָה הַשֶּׁקֶל מִחֲצִית הַשֶּׁקֶל תְּרוּמָה לַה'", דכיון שצריכים לתת רק מחצית השקל, לכן כתבה תורה כמה גרה הוא השקל, להורות שעשרה גרה הוא חצי השקל, וככה יתנו.

ולכן בפרשת ערכין דכתיב שקלים שלמים (ויקרא כז) לא פירש כמה השקל, רק במקדיש שדה אחוזה, אחרי שכתב דין פדיון בגירעון, שמגיע חמשים שקל כסף לארבעים ותשע שנים, ונשאר סלע אחת שצריך לחלק את הסלע לארבעים ותשע, לכן כתב שם עשרים גרה יהיה השקל (שם, פסוק כה). אבל כאן, אם נאמר שאהרן ושני בניו חלקו את הכסף לשלושה חלקים שוים, הרי אין צורך לחלק את השקל, שהרי כתוב " (מו) וְאֵת פְּדוּיֵי הַשְּׁלֵשָׁה וְהַשְּׁבָעִים וְהַמְּאֵתִים הַעֲדָפִים עַל הַלְוִיִּם מִבְּכוֹר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: (מז) וְלִקְחֹתָ חֲמִשָּׁתַּיִם שְׁקָלִים לְגִלְגֹּלֶת בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ תִּקַּח עֶשְׂרִים גֵּרָה הַשֶּׁקֶל", נמצא שאם נעשה חשבון של חמש שקלים לכל אחד מהעודפים, יהיה לנו סך הכל אלף שלוש מאות שישים וחמש, והרי מספר זה מתחלק לשלושה, שהרי אלף מאתים מתחלק לשלושה, לכל אחד ארבע מאות, והנשאר, דהיינו מאה שישים וחמש מתחלק לשלושה חלקים, כל חלק חמישים וחמש שקלים, וכיון שאין צורך לחלק את השקל, מדוע כתבה תורה עשרים גרה השקל.

משך חכמה

פרשת במדבר, פסקא כג - כח

מאת הגה"ק רבי מאיר שמחה הכהן זצוק"ל מדווינסק

בעל מחבר ספר "אור שמח" על הרמב"ם

עם ביאור בינת החכמה - מאת יצחק בירך דסקל

תשפ"ב, גליון מס' תפח טל: 052-7611435 מייל: y.b.daskal@gmail.com כל הזכויות שמורות ©

[כה]

(במדבר ג, מט-נ) (מט) ויקח משה את קספי הפדיון מאת העדפים על פדווי הלויים: (ג) מאת בכור בני ישראל לקח את הקסף חמשה ושלשים ושלש מאות ואלף בשקל הקדש:

מה בא הכתוב ללמד "מאת בכור בני ישראל כו" והא כבר כתוב לעיל כל הענין

(מט ג) ויקח משה את כסף כו' מאת בכור בני ישראל לקח את הכסף כו'. יתכן, דבא לרמז, כי מן השמים הורו אשר הגורל הוא

גרה.

[כה]

⁵ [כה] (במדבר ג, מט-נ) "מט) ויקח משה את קספי הפדיון מאת העדפים על פדווי הלויים: (ג) מאת בכור בני ישראל לקח את הקסף חמשה ושלשים ושלש מאות ואלף בשקל הקדש" ע"כ. ויש לדקדק, דכיון דכתיב לעיל מיניה "מה) קח את הלויים תחת כל בכור בני ישראל ואת פקדמת הלויים תחת פקדמתם והיו לי הלויים אגני ה': (מו) ואת פדווי השלשה והשבעים והפאתים העדפים על הלויים מבכור בני ישראל", מה בא פסוק נ ללמד, הרי כבר כתב בפסוק מט ויקח משה כו'.

ויתכן דבא לרמז, כי מן השמים הורו שגורל אינו מקרה אלא הוא מהשם יתברך, [א. ה כתב בשו"ת החות יאיר (סימן סא) "מפני שקרוב הדבר, שאם הגורל כהוגן, ידבק בו השגחה עליונה, כמו שכתוב (שמואל א-א יד, מא) הבה תמים כו'", עיין שם דברים נפלאים], והראיה לזה שהוא בהשגחה מה' יתברך, דהרי היו הרבה בכורות קטנים מעל חודש ימים, שאם היו יוצאים בגורל לתת חמשה שקלים היה אביהם צריך לתת בשבילם, וכאן היתה השגחה עליונה שהגורל עלה רק לבכורות הגדולים שנתנו בעצמם חמשה שקלים. וזה בא הכתוב ללמד דכתיב "מאת בכור בני ישראל לקח את הקסף כו", הנה מפורש שלקח מהבכורות בעצמם ולא מאבותם, ובא ללמד שהגורל יש בו השגחה עליונה, ולכן עלה הגורל רק לגדולים, שאם היה גורל מקרה, איך יתכן מתוך עשרים וארבע אלף מאתים שבעים ושלוש, שלא יפלו אפילו אחד על קטן, אלא בא ללמד שגורל הוא השגחה עליונה א.ה. וכן ביום כיפור, אין זה סתם מקרה על מי הגורל לה' ועל מי לעזאזל

השקל (ויקרא כז, כה) למדך כמה הוא סלע, ובספרי פרשת קרח, פסקא קיח, עשרים גרה הוא (מדבר יח, טז), למה נאמר כו', שוה כסף מנין, תלמוד לומר עשרים גרה הוא. כיון ששם אינו צריך לחלק השקלים, וחמשה לפדיון הבן הוא מספר שלם, ולמה כתב עשרים גרה הוא, וזה ברור. ויתכן לומר, דרמנא כתבה שם גבי פדיון הבן עשרים גרה הוא, להורות לנו מה ששנינו בפרק יש בכור (בכורות) דף נא, ב נתנו לעשרה כהנים כו', להורות לנו דאינו צריך ליתן לכהן אחד, ואף לחלק למספר גרות רשאי לכל כהן וכהן, וזה נכון. ודו"ק⁴.

אחרים, כיון שבכל המקומות שצריך לחלק את השקל, מובן מדוע כתוב עשרים גרה השקל, אבל במקום שהשקל לא מתחלק קשה מדוע כתוב עשרים גרה השקל.

דהנה על הכתוב (ויקרא כז, כה) "וכל ערפך יהיה בשקל הקדש עשרים גרה יהיה השקל", דרשו בספרא (בחוקותי פרשה ד תחילת פרק יא אות ח) וז"ל "עשרים גרה יהיה השקל, ללמדך כמה היא סלע, מנין אם רצה לרבות ירבה ת"ל יהיה, (מניין) יכול] אם רצה לפחות יפחות ת"ל הוא" עכ"ל, וכן בבמדבר על הכתוב (במדבר יח, טז) "ופדויו מן חדש תפדה בצערך פסף חמשת שקלים בשקל הקדש עשרים גרה הוא", איתא בספרי (קרח פסקא קיח) וז"ל "עשרים גרה הוא למה נאמר, לפי שהוא ופדויו מבין חדש תפדה בערך כסף, אין לי אלא כסף שוה כסף מנין ת"ל עשרים גרה הוא" ע"כ, וכל זה כיון שבמקומות הללו אין צריך לחלק את השקלים, וחמשה לפדיון הבן הוא מספר שלם, ולמה כתוב עשרים גרה הוא.

ויתכן טעם אחר למה כתבה תורה בפדיון הבן עשרים גרה השקל, אף על פי שהשקל לא מתחלק, דבא להורות לנו מה שאמרו רבותינו בבכורות (נא ב) דאם נתן לעשרה כהנים בכת אחת יצא, ואז צריך לחלק את השקלים לפי מספר גרות, דהרי נותן לכל כהן מחצית השקל, דהוא עשרה גרה, לכן כתבה תורה בפדיון הבן עשרים גרה השקל. [ואין זה סותר לדרשת רבותינו, דבפשט הכתוב אין צורך לחלק את השקל, לכן צריך טעם על פי הפשט מה בא ללמד, אלא שיש עוד טעם נסתר להורות על דרשת חז"ל]. ומבואר הכל בסייעתא דשמיא.

⁴ תמצית דבריו: יש לדקדק, מדוע כתוב עשרים גרה השקל בפדיון הבן, והרי השקל לא מתחלק. לפיכך דרשו חז"ל, דבא ללמד ששוה כסף ככסף. עוד יש לומר, דבא להורות שיכול לתת פדיון הבן לעשרה כהנים, ומחלק את השקל לכן כתוב עשרים

משך חכמה

פרשת במדבר, פסקא כג - כח

מאת הגה"ק רבי מאיר שמחה הכהן זצוק"ל מדווינסק

בעל מחבר ספר "אור שמח" על הרמב"ם

עם ביאור בינת החכמה - מאת יצחק בירך דסקל

תשפ"ב, גליון מס' תפח טל: 052-7611435 מייל: y.b.daskal@gmail.com כל הזכויות שמורות ©

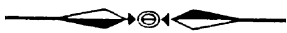
(נא) ויתן משה את כסף הפדים לאהרן ולבניו⁷. במדרש (במדבר רבה ד, יא) לאהרן מחצה ולבניו מחצה, כמו שצוה לו הקדוש ברוך הוא. לפי זה היה נותן לאהרן כסף פדוים בעד מאה וששה ושלושים ומחצה, אם כן מוכח מה דאמרו בבכורות פרק יש בכור (נא, ב) נתנו (לחמשה) [לעשרה] כהנים בבת אחת יצא, ולא היו חצי חמש רק אם לא איכא גביה חיובא על חמשה סלעים (בכורות מח, ב), דאין נכסים כשעור חמשה ודו"ק. ולכן כתוב הפדים חסר וא"ו, דשל בכור אחד נתחלק לאהרן ובניו⁸.

[כז]

וכיון שחלקו את פדיון הבכורות מחצה לאהרן, והיו עודף הבכורות מאתים שבעים ושלוש, אם כן מחצה של הבכורות הוא מאה ושלושים ושש ומחצה, ובהכרח שפדיון בכור אחד יחלקו בין אהרן לבניו, מחצה לאהרן ומחצה לבניו, ומזה ראייה למה שאמרו בבכורות (נא, ב) שאם נתן לעשרה כהנים חמשה שקלים בבת אחת יצא [א.ה. בנדפס לחמשה כהנים והוא טעות סופר] אף על פי שבהכרח נותן לכל כהן חצי שקל, ואע"פ שבבכורות (מח, ב) מבואר שאם האב מת, ויש שיעבוד רק על חצי חמש סלעים פטור הבן מלתת לכהן, דחמש כתיב ולא חצי חמש, זה אינו דומה דכאן, כיון שנותן חמש סלעים שפיר דמי, אפילו שאינו נותן לכהן אחד, מה שאין כהן התם שאין חיוב אלא על חצי חמש. ועל פי זה מיושב גם מדוע כתוב פדים חסר וא"ו, ללמד, שאפילו אם פדיון בכור אחד נחלק לשנים, גם כן הוי פדיון. ומבואר הכל בסייעתא דשמיא.

⁸ תמצית דבריו: הא דכתיב "על פי ה' וכו', מבואר במדרש, דבא ללמד שחילק משה על פי, מחצה לאהרן ומחצה לבניו, ומזה למדנו שאפשר לחלק פדיון בכור לשני כהנים, דהרי מחצה הוא מאה ושלושים ושש ומחצה, ולכן כתוב פדים חסר וא"ו, ללמד שאפילו חצי פדיון לשני כהנים - הוי פדיון.

[כז]

לא במקרה, רק מהשם יתברך. כי היו בכורים כד אלף ורעג, ובמקרה, היו יוצאים גם מהקטנים יותר מבן חודש, אשר היו צריכים לתת עליהם פדיון ה' שקלים, והיו חייבים האבות לתת הכסף. לזה הורו מן השמים, כי היו יוצאים רק הגדולים, אשר הם חייבים בעצמם לתת חמשה שקלים, ומאת הבכורים בעצמם לקח את הכסף. ודו"ק⁶.

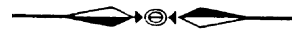

[כו]

במדבר ג, נא (נא) ויתן משה את כסף הפדים לאהרן ולבניו על פי ה' פאָשָׁר צוה ה' את משה:

מדוע כתוב "על פי ה' וכו", ומדוע כתוב פדים חסר וא"ו

אלא הכל מושגח בהשגחה עליונה]. ומבואר הכל בסייעתא דשמיא. ⁶ תמצית דבריו: יש לדקדק, מה בא הכתוב ללמד "מאת בכור בני ישראל כו" והא כבר כתוב לעיל כל הענין. אלא שבא לומר שגורל הוא השגחה עליונה, דלא יתכן במקרה, שלא יפול הגורל על קטן בכור, שאביו יצטרך לתת חמשה שקלים בשבילו, לכן דקדק הכתוב לומר, שכל הגורלות נפלו על בכור ישראל גדולים, שהם בעצמם נתנו חמשה שקלים.

[כו]

⁷ [כו] (ג, נא) ויתן משה את כסף הפדים לאהרן ולבניו על פי ה' פאָשָׁר צוה ה' את משה" ע"כ. יש לדקדק: א. מדוע כתוב "על פי ה' כאשר צוה ה' כו", דנראה שפת יתר [א.ה. אע"פ שרבינו לא כתב בדיבור המתחיל את סיפא דקרא, בהכרח שכונתו לזה, דהרי דברי המדרש הם על זה]. ב. מדוע כתוב "הפדים" חבר וא"ו. אבל הביאור בזה, דאיתא במדרש רבה (במדבר פרשה ד סימן יא) וז"ל "כאשר צוה ה' את משה, נתן מחצה לאהרן ומחצה לבניו, כשם שאמר לו הקדוש ברוך הוא ונתת הכסף לאהרן ולבניו, שקול אהרן כנגד בניו" ע"כ הנה מבאר המדרש, דהא דכתיב כאשר צוה ה', בא ללמד שלא יחלק בין אהרן ובניו שלישי לכל אחד, אלא לאהרן מחצה, ומיושב דקדוק א'.

משך חכמה

פרשת במדבר, פסקא כג - כח

מאת הגה"ק רבי מאיר שמחה הכהן זצוק"ל מדווינסק

בעל מחבר ספר "אור שמח" על הרמב"ם

עם ביאור בינת החכמה - מאת יצחק בירך דסקל

תשפ"ב, גליון מס' תפח טל: 052-7611435 מייל: y.b.daskal@gmail.com כל הזכויות שמורות ©

(ד, ז) ועל שלחן הפנים יפרשו בגד תכלת ונתנו עליו את הקערת ואת הפפת ואת המנקית ואת קשות הנסד ולחם התמיד עליו יהיה:

מדוע כתוב "עליו יהיה"

(ד, ז) ולחם התמיד עליו יהיה¹¹. אם נאמר על השולחן בעצמו [יעוין רמב"ן], אם כן בזיכי הקטרת היו על הבגד תכלת, והיה חוצץ הבגד תכלת בין הלחם ובין הבזיכין, וזה כמו דאמרו (ויקרא כד, ז) ונתנו על המערכת לבונה כו', על בסמוך, לא על ממש, ויעוין פרק שתי הלחם צח, א. ויעוין שם צו בתוס' ד"ה והא איכא בזיכין, דשולחן מקדש לבזיכין, ובאיכא בגד תכלת איך היה מקדש הבזיכין. ובכל זה צריך ביאור¹².

(ד, ג) מִבְּנֵי שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וְעַד בְּנֵי חֲמִשִּׁים שָׁנָה כָּל בָּא לְצַבָּא לְעִשׂוֹת מְלָאכָה בְּאֵהָל מוֹעֵד:

הטעם שלא כתוב מלאכה אלא בבני קהת ולא בבני גרשון ומררי

(ד, ג) כל בא לצבא לעשות מלאכה באהל מועד⁹. הנה בבני קהת כתיב מלאכה, ובבני גרשון (פסוק כג) ומררי (פסוק ל) לא כתיב מלאכה, משום שהיו נושאים על גבי בהמות העגלות והבקרים, ולא היה כאן רק מחמר בעת המסע, דאינה מלאכה, דגבי שבת לא חייב בה רק מלקות. יעוין שבת קנד, א בזה. אבל בני קהת היו נושאים בכתף, דהוי הוצאה מלאכה חשובה וגמורה. ודו"ק¹⁰.

[כח]

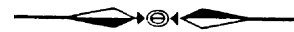
היה על בגד התכלת, אלא על השולחן בעצמו, "עליו יהיה", ועל לחם הפנים היה בגד התכלת, ועל בגד התכלת נתנו את כלי השולחן. ולפי זה בהכרח שגם הבזיכין היו מעל בגד התכלת, דהא כתיב "בגד תכלת ונתנו עליו כו' ואת הכפות", והכפות, בהם יש את הבזיכין (רש"י שמות כה, ט).

אבל יש לדקדק, דהא כתיב (ויקרא כד, ז) "וְנָתַתָּה עַל הַמַּעֲרֶכֶת לְבוֹנָה זָפָה וְהִיְתָה לְלֶחֶם לְאֲזַכְרָה אֲשֶׁה לָהּ", ולפי זה, היה בגד התכלת חוצץ בין לחם הפנים לבזיכין. ומכאן ראייה לרבי דסובר ד"על" אין פירוש ממש, אלא סמוך, דתניא במנחות (צח, א) "תניא, רבי אומר: ונתת על המערכת לבונה זכה, על - בסמוך; אתה אומר: על בסמוך, או אינו אלא על ממש, כשהוא אומר: וסכות על הארון את הפרוכת, הוי אומר: על - בסמוך". אבל עוד יש לדקדק, דהא כתבו התוס' במנחות (צו, א ד"ה והאיכא) דשולחן מקדש את הבזיכין, ואם היה הבגד חוצץ בין השולחן לבזיכין, איך היה השולחן מקדש את הבזיכין, וצריך ביאור בכל זה. ומבואר הכל בסייעתא דשמיא.

¹² תמצית דבריו: יש לדקדק, מדוע כתוב "עליו יהיה", ומבאר הרמב"ן, דמלמד שלחם הפנים היה על השולחן בעצמו, ועליו בגד התכלת ועליו הכלים, וראיה לרבי דסובר ד"על" המערכת פירוש סמוך, ולא על ממש.

⁹ [כז] (ד, ג) "מִבְּנֵי שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וְעַד בְּנֵי חֲמִשִּׁים שָׁנָה כָּל בָּא לְצַבָּא לְעִשׂוֹת מְלָאכָה בְּאֵהָל מוֹעֵד" ע"כ. יש לדקדק מדוע רק בבני קהת כתוב "מלאכה" אבל בבני גרשון (פסוק כג) ומררי (פסוק ל) לא כתיב מלאכה. אבל הביאור בזה, דבני גרשון ובני מררי היו נושאים על גבי בהמות העגלות והבקרים, ולא בידם, ולא היה כאן רק מחמר בעת המסע, דאינה מלאכה, דגבי שבת לא חייב בה רק מלקות. יעוין שבת קנד, א בזה. אבל בני קהת היו נושאים בכתף, דהוי הוצאה מלאכה חשובה וגמורה. ומבואר הכל בסייעתא דשמיא.

¹⁰ הטעם שלא כתוב מלאכה אלא בבני קהת, ולא בבני גרשון ומררי, כיון שרק בני קהת נשאו בכתף, דהוא מלאכה, מה שאין בני גרשון ומררי נשאו על גבי עגלות ובקרים, דאינה מלאכה בשבת אלא מחמר, ויש בה רק מלקות.

[כח]

¹¹ [כח] (ד, ז) "ועל שלחן הפנים יפרשו בגד תכלת ונתנו עליו את הקערת ואת הפפת ואת המנקית ואת קשות הנסד ולחם התמיד עליו יהיה" ע"כ. יש לדקדק, מדוע כתוב "עליו יהיה", דנראה כשפת יתר. וכבר עמד בזה הרמב"ן בפירוש חומש כאן, ופירש, דבא הכתוב ללמד, שלחם הפנים לא

